

האומללה הבינה כי התל בה השוטר במרמה ובזדון לב וכי רק כפשע בינה ובין המות ותתנפל מלוא קומתה ארצה ותרם קולה בבכי תמרורים ותתפלל אל ה' למלטה מרשת השחת הנטמנת לה ומלחץ המות למען עבדו דוד היא מדברת על לבה פתאום עמד שיבה בהדרת פנים מתנוצץ כברק מול פניה והחדר האפל נתמלא אור זיו יקרו ויאחזו את ידה בלי התחלחל וינהלה בארחות מחשכים מתחת לקרקע עדי הגיע עמה על פני חוץ מבינות לערמות תל שממה ושם אמר אליה עתה הרימי פעמיך ומהרי ואל תעמוד עד בואך אל משכנך ושם התיצבי חיש אל השוקת לכבס כדרכך פעם בפעם ולא תודע כך מאומה מכל הנעשה פה אתך כמעט בקשה האשה התמימה להודות למציל והנה נעלם מעל עיניה ואיננו בשעה הזאת בא הבאשא והמופתי וכל שוטרי העיר ורבים ישמעאלים אתם למען תפוש את החוטאת ולהקריבה למולך ויפתח את החדר אך אחרי בקשם בו בחפש מחופש לא מצאו שם שום איש ואשה אז קרא הקאדי בחרות אפו אל השוטר הלצחק בנו קראת לנו הלום וישבע השוטר בחי הנביא כי לא דבר רק אמת ויקרא אל הכובסת בשם חיש שלח הקאדי אחדים ממשרתיו אל מקום מגורי האשה אשר נקבה בשם וימצאה שוקדת על מפעלה כיום ביום מבלי השבת ממלאכתה שאלה את משרתי הקאדי כמתנכרה מה תבקשו הנה אמרו לה העוד לא יצאת היום מפתח ביתך החוצה ובזעקת מריבה ענתם מעת עלה השחר הנני עומדת פה על מפעלי המלאכה מרובה לא נשאר לי כרגע לצאת החוצה למען הביא את כל השמלות הכבוסות לעת ערב למקום תעודתן כאשר שבו השלוחים ויספרו איך מצאו את האשה במלאכתה חשבו כלמו את דברי השוטר לכזבי ויתפשוהו וישליכוהו אל המדורה אשר הבעירו שם מענפי עצי זית יבשים וישרפוהו שם בפקודת הקאדי מן היום ההוא והלאה הביאו כל אנשי העדה לכובסת התמימה את שמלותיהם לכבסן בחפצם לדעת מאומה על אודות הדבר הנפלא הזה אך היא הראתה פנים זועפים לכל השואל רק בשכבה על ערש מותה ספרה את הפלא אשר קרה לה וכל הונה אשר רכשה בשקידת כפיה הניחה לעדת ירושלים וצותה מחמת מיתה כי אחד מהמורים יאמר קדיש מדי שנה בשנה על קברה בתקופת יום מותה וכן יעשה עוד עד היום הזה.

מעשה בירושלים בזמן הרב הקדוש בעל אור החיים הנה בירושלים היו קראים הרבה הם הצדוקים אמונתם ידועה לכל כי הם אינם מאמינים בדברי חז"ל רק בתורת משה גם בו הולכים בארחות עקלקלות כפי דעת הנכזבה א' גבר לחץ הממשלה על היהודים בירושלים בשומו עלימו מס כבד מנשוא אז צוה הרב הנ"ל על המקהלה להתאסף בסתר בבית תפלת הקראים למען לא ישמע הדבר (כי עד היום היא מתחת לקרקע) ולראות איזה עצה ולהתפלל אל ה' ברדת הרב הקדוש הנ"ל בגר' המעלות לבוא אל האסיפה התעלה פתאום ורגליו נכשלו ויתמחו האנשים איש אל רעהו ויאמרו אין זאת כ"א רוח רעה השוכן פה הדביקתהו ויבוקש הדבר בחדרם חיש מתחת לגרם המעלות וימצא כי טמנו שם הקראים את ספרי רבינו משה בר מיימון ז"ל למען הבזות ולדרוך עלימו וירשיע' לשלם את מכסת המס על פני כלה גם קללם לבלי היות בינימו עוד עשרה למלאות מנין התפלה עד עולם וכאשר קללה כן היא לא יש ביניהם מנין עשרה אנשים כשנולד א' או כשבא א' מעיר אחרת מת אחד מהם הנה זה כשלשים שנה באו כעשרים משפחות קראים ממדינתם להתגורר בירושלים ועדת הקראים הקטנה שמחה והריעה לקראת בואם בהמלא עתה מספרם אך ששונם נהפך להם לאבל ולשמחת נפש כי כמעט הגיעו הבאים לגור לשער ירושלים ותחל המגפה להשחית בהם עדי מתו כל האנשים טרם הגיעם לפתח בית הקראים והנשארים מתו בבית עדי גם היום לא נמלא עוד המנין בימינו.

מעשה בירושלים בשנות קדם היה זקן א' עשיר מופלג בעשרו. ולעת זקנתו נולד לו

אוצר החכמה